

— og han tav. Præget af en næsten overmenneskelig Sjælsstyrke stod han ubevægeligt stille og saa' ned paa hende med et Blik, hvori Smerte og Medynk var vemodsfuldt blandet.

Men denne Tavshed og dette Blik æggede blot yderligere den spottelystne Frøken. Det var, som dreves hun af en uimodstaaelig Trang til at saare ham. Situationen var nær ved at blive uhyggelig, da Pateren endelig traadte imellem og stiftede Fred. Med en pludselig, mærkelig Alvor og ikke uden Myndighed sagde han:

„Nu forivrer De Dem, Frøken Tønnesen! Og De er desuden ganske uretfærdig. De glemmer, at Hr. Hansted lige er ankommen hertil og derfor har nok at tænke paa. Hvorfor kan De ikke overdrage til mig at plukke de ønskede Blomster? De véd, jeg gør det inderlig gerne.“

„Aa ja, det er vist ogsaa det bedste. Med Dem kommer man altid saa let ud af det. De er saa behagelig jordisk. Tak skal De have, Hr. Pastor! Og paa Gensyn!“ — —